

Mahidol University

ข่าวสภาคณาจารย์
มหาวิทยาลัยมหิดล

<http://www.senate.mahidol.ac.th>

ISSN 0857-989 x ปีที่ 39 ฉบับที่ 1 เดือน มกราคม พ.ศ. 2556

สารจากประธานสภาคณาจารย์

โดย ศ.คลินิก นพ.วิรุณ บุญนุช

สวัสดีครับคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดลที่เคารพ

เริ่มต้นปีพุทธศักราชใหม่ ขอให้อาจารย์ทุกท่านทำงานกันอย่างเข้มแข็งและมีความสุขต่อไปนะครับ

สภาคณาจารย์ได้จัดประชุมวาระพิเศษ คือ จัดประชุมสภาคณาจารย์ สามัญ ครั้งที่ 1/2556 ในช่วงเช้าของวันพุธที่ 9 มกราคม 2556 และจัดงานเลี้ยงสังสรรค์ในช่วงบ่าย ณ โรงแรม เอส.ดี. อเวนิว โดยเรียนเชิญอดีตประธานสภาคณาจารย์ร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการเป็นประธานสภาคณาจารย์ และอดีตเลขาธิการฯ ร่วมรับฟังและให้ข้อคิดเห็น

ผมรู้สึกประทับใจในแนวปฏิบัติที่แต่ละท่านได้ดำเนินการไว้ในอดีต อาจารย์ผู้ใหญ่ทุกท่านได้แนะนำให้คณาจารย์ซึ่งเสียสละมาทำงานในฐานะสมาชิกสภาคณาจารย์ได้ทุ่มเททำงานให้กับมหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อสร้างความก้าวหน้าและเป็นปึกแผ่นของมหาวิทยาลัยโดยส่วนรวม ให้มีความสมัคปรสามานสามัคคี เพื่อสภาคณาจารย์จะสามารถดำเนินกิจการต่างๆ ของสภาฯ ให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ได้ตั้งใจไว้

งานเลี้ยงสังสรรค์เป็นไปอย่างอบอุ่นและมิตรภาพที่ดีเยี่ยม ผมเคยเห็นบรรยากาศแบบนี้เมื่อสมัยผมยังเป็นสมาชิกสภาคณาจารย์เมื่อปี 2547-2548 อาจารย์ส่วนใหญ่มีความสามารถ ร้องเพลงได้ไพเราะน่าประทับใจ

ผมหวังว่า เราจะได้ร่วมกันทำงานเพื่อความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัยและมีความมั่นคงในการทำงานครับ

ในเล่ม

สารจากประธานสภาคณาจารย์	2
เกิดมาทำไม โดย ผศ.พญ.สุภาววรรณ เศรษฐบรรจง	3
ครู-อาจารย์มืออาชีพ มหาวิทยาลัยมหิดล กับ วิชาการศึกษาทั่วไปเพื่อการพัฒนามนุษย์ โดย รศ.ศรีสนธิ อิทรมณี	5
ภาพกิจกรรม	7
บรรณาธิการแถลง	8

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงแสดงปฐมเทศนาว่า ความเกิดเป็นทุกข์ ความแก่เป็นทุกข์ ความตายเป็นทุกข์ ความเศร้าโศกเสียใจไร้รำพันและความคับแค้นใจก็เป็นทุกข์ การอยู่ร่วมกับสิ่งที่ตนไม่รักไม่ชอบใจก็เป็นทุกข์ การพลัดพรากจากสิ่งที่เป็นที่รักที่พอใจก็เป็นทุกข์ ปรารถนาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นก็เป็นที่รักก็เมื่อว่าโดยย่อแล้วการยึดมั่นถือมั่นในชั้น 5 ก็เป็นทุกข์ตามที่ปรากฏอยู่ในอัมมจักรกัปปวัตตสูตร ซึ่งเป็นธรรมกัณฑ์แรกที่ทรงเทศนาโปรดปัญจวัคคีย์ (พระสงฆ์กลุ่มแรกในพระพุทธศาสนา) และเป็นข้อที่ 1 ของอริยสัจ 4 ประการ (ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค) ซึ่งเป็นความจริงอันประเสริฐที่พระพุทธองค์ทรงตรัสรู้

โดย ผศ.พญ.สุนทรรณ เศรษฐบุรราช

เกิดมาทำไม

พระพุทธองค์ทรงแสดงธรรมให้ปัญจวัคคีย์ได้รู้ความจริงว่า มนุษย์มีองค์ประกอบที่เรียกว่า “ชั้น 5” หรือ “เบญจขันธ์” ซึ่งแยกออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็น “รูป” หมายถึง ร่างกายอันยาวาวกว้างคอกหนา คีบ ซึ่งเป็นสิ่งที่มิตัวตนให้จับต้องได้ ประกอบด้วยธาตุทั้งสี่ ได้แก่ ดิน น้ำ ลม ไฟ กับ ส่วนที่เป็น “นาม” ได้แก่ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ซึ่งเป็นเพียงความรู้สึกที่รับรู้ได้แต่ไม่มีตัวตนให้จับต้องได้ อันเป็นแหล่งที่รวมของทุกข์

ร่างกายมนุษย์จึงอุดมไปด้วยกองทุกข์ มนุษย์จึงเกิดมาพร้อมกับความทุกข์ อย่างไรก็ตามพระพุทธองค์ยังได้แสดงธรรมว่า การได้เกิดมาเป็นมนุษย์นั้นเป็นเรื่องยาก (กิจโง มนุสสปฏิลาโภ) เพราะต้องทำบุญสร้างกุศลหรือคุณงามความดีไว้มากมาย กล่าวคือ ต้องทำบุญทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาอย่างสม่ำเสมอ และภูมิมนุษย์นี้เองเป็นแหล่งชุมทางของการกระทำดี (บุญ / กุศลกรรม) และการกระทำไม่ดี (บาป / อกุศลกรรม) รวมทั้งการกระทำอื่น ๆ ตามปกติวิสัยของการเป็นมนุษย์ เช่น การศึกษาเล่าเรียน การประกอบอาชีพ การค้าขาย การกสิกรรม การเลี้ยงสัตว์ ฯลฯ ซึ่งไม่มีในภูมิอื่น ผู้ที่ล่วงลับไปสู่ภูมิอื่นย่อมสวຍ ผลกรรมที่ตนได้ทำไว้ในภูมิมนุษย์นี้เอง หรือคอยรับส่วนบุญกุศลที่ญาติมิตรได้บำเพ็ญในภูมิมนุษย์นี้แล้วอุทิศไปให้เท่านั้น เช่นเดียวกับพระพุทธองค์ที่ได้ทรงบำเพ็ญบารมีอันยาวนานในภูมิมนุษย์จนชาติสุดท้ายพระพุทธองค์สามารถขจัดกิเลสต้นเหตุของทุกข์ได้อย่างหมดจดเกิดปัญญารู้แจ้งด้วยตนเอง ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ

แล้วมนุษย์เกิดมาทำไม นอกเหนือจากเพื่อสนองต้นเหตุและกรรมของตนเองแล้ว มนุษย์เกิดมาเพื่อ

1. บำเพ็ญบารมี หมายถึง การเพียรสร้างสรรคร์ความดีต่าง ๆ ให้บริบูรณ์ ซึ่งย่อมส่งผลเกื้อหนุน

ให้มีโอกาสทำความดีได้อย่างต่อเนื่องและกว้างขวางต่อไปได้ ซึ่งจะส่งเสริมจิตใจให้เกิดความเห็นที่ถูกต้องและดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง เพื่อประโยชน์สุขในปัจจุบันและสะสมเป็นเสบียงบุญนำไปสู่สุคติภูมิในชาติต่อไป ผู้มีปัญญาจึงอาศัยการเกิดเป็นมนุษย์นี้เร่งสร้างกรรมดีให้มากยิ่งขึ้นเพื่อเป็นการสร้างสมบารมีให้กับตนเอง ซึ่งยังไม่หลุดพ้นที่จะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในสังสารวัฏฏ์ (31 ภูมิ) จนกว่าจะเกิดปัญญาขั้นสูงสุดที่จะนำไปสู่ความเป็นอิสระอย่างแท้จริง ตามแต่เหตุปัจจัยจะเอื้ออำนวย

2. **เพิ่มพูนปัญญา** หมายถึง การได้เข้าถึงและเข้าใจในสังขธรรมที่พระพุทธเจ้าได้ทรงเทศนาโปรดเวไนยสัตว์ แล้วน้อมนำมาปฏิบัติจนประจักษ์แจ้งแก่ตนเอง กลายเป็นผู้รู้เท่าทันธรรมชาติและมีจิตใจสูงด้วยคุณธรรม สมกับคำว่า “มนุษย์” ซึ่งมาจากคำว่า “มน” หรือ “มโน” แปลว่า ใจ และ “อุษย” แปลว่า สูง จนจิตเป็นอิสระด้วยปัญญาที่พัฒนาอย่างสมบูรณ์และรู้แจ้งแทงตลอดในสิ่งทั้งปวง ทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทั้งมวลและมีความสุขอย่างยั่งยืน ดังคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ว่า มนุษย์ผู้ใดถึงจะมีชีวิตอยู่ตลอดร้อยปีแต่ไม่เคยมองเห็นการเกิดขึ้นและการเสื่อมสลายไปชีวิตนั้นไม่ประเสริฐเลย ผู้ที่มีปัญญา มองเห็นความเกิดขึ้นและความดับไป แม้เป็นอยู่ชั่วขณะหนึ่งก็ไม่ได้ชีวิตที่เป็นอยู่แม้ขณะเดียว แต่มองเห็นการเกิดขึ้นแล้วดับไปนั้นประเสริฐกว่า ผู้มีปัญญาจึงเป็นผู้รู้เท่าทันความจริงของธรรมชาติ เป็นผู้ตื่นตัวอยู่เสมอ และเป็นผู้เบิกบานผ่องใสเป็นอาจิดิน ขวนขวายสร้างสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัว และสังคมที่ตนอยู่อาศัยโดยไม่ปล่อยเวลาให้ล่วงเลยไปโดยไร้ประโยชน์

3. **บรรลุมรรค ผล นิพพาน** เมื่อมนุษย์ฝึกตนให้ตั้งมั่นอยู่ในความดี คือ การทำทาน (การให้) รักษาศีล (รักษากายวาจาให้ปกติ) และเจริญภาวนา (เร่งสร้าง

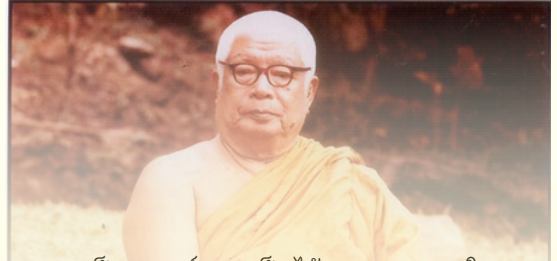
บุญใหญ่ให้กับตน) จนสามารถสลัดทุกข์ออกจากตัว ลดละกิเลสต้นเหตุอุปาทานออกจากใจ ทำให้จิตเกิดความสะอาด สว่าง สงบ จนเกิดปัญญาอย่างแจ่มแจ้ง บรรลุมรรค ผล นิพพาน ทำให้ไม่ต้องเกิดอีกและไม่ต้องพบกับความทุกข์อีกต่อไป ไม่ต้องตกอยู่ภายใต้กฎธรรมชาติดีกต่อไป เป็นภาวะที่ปราศจากทุกข์อย่างสิ้นเชิง เป็นไทแก่ตนเองอย่างแท้จริง และเป็นสุขนิรันดร ดังคำกล่าวที่ว่า “นิพพานัง ปรมัง สุขขัง = นิพพาน เป็นสุขอย่างยิ่ง” ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายอันสูงสุดและเป็นจุดมุ่งหมายขั้นสุดท้ายของการเกิดเป็นมนุษย์

เมื่อรู้แล้วว่า การเกิดเป็นมนุษย์มาพร้อมกับความทุกข์ จึงไม่ควรไปเกลียดหรือกลัวทุกข์และไม่ไปทุกข์กับมัน แต่ต้องเรียนรู้ที่จะอยู่กับความทุกข์นั้นได้ โดยไม่ทุกข์ กล่าวคือ ควรเรียนรู้ที่จะอยู่เหนือทุกข์ หรือไม่กลายเป็นทุกข์เสียเอง ควรรู้เท่าทันความจริงของสิ่งทั้งปวงบนโลกนี้และปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นอย่างถูกต้อง ด้วยความระมัดระวังและด้วยปัญญา ความมองโลกตามความเป็นจริงที่ทุกสรรพสิ่งเมื่อเกิดขึ้นมาแล้วจะอยู่ในสภาพที่ทนอยู่ได้ยากจะต้องเปลี่ยนแปลงและในที่สุดดับสลายไปตามธรรมชาติ (อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา) ความทุกข์ก็เช่นกันย่อมหนีไม่พ้นความจริงดังกล่าว จะต้องดำเนินไปเช่นนั้นด้วย ความมองโลกอย่างเป็นกลาง ไม่มองโลกในแง่ดีเกินไป ซึ่งจะทำให้เกิดความหลง ไม่มองโลกในแง่ร้ายเกินไป ซึ่งจะทำให้เกิดความไม่สบายใจกลายเป็นความทุกข์เข้าครอบงำ และความมองโลกอย่างมีคุณค่าที่จะนำมาใช้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาชีวิตจิตใจของตนเองให้ก้าวหน้าถึงงามสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

เมื่อเข้าใจสภาพความเป็นจริงเช่นนี้แล้ว จะมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุขได้ในระดับหนึ่ง เพราะไม่มีความรู้ที่ผิด / ความไม่รู้ (อวิชชา) รู้จักปล่อยวางไม่ยึดติดกับสิ่งใดรวมทั้งตนเองด้วย (อุปาทาน) ไม่มีความอยาก / ไม่อยาก (ตัณหา) พยายามปฏิบัติตนให้เป็นปกติสุขด้วยการลดละความโลภ ความโกรธ ความหลง (กิเลส) และชวนชวายในการทำกรรมดียิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่นให้เดือดร้อน หากทำได้ดังนั้นก็จะมีความสุขที่ยั่งยืนและเป็นอิสระแก่ตนเองอย่างมาก ดังโอวาทปาฏิโมกข์ของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนให้ละเว้นความชั่ว ทำความดี และทำจิตให้บริสุทธิ์

ฉะนั้น เมื่อมีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่สามารถปฏิบัติมาเพื่อบำเพ็ญบารมีเป็นเสขियงบุญนำทางให้กับชาติต่อ ๆ ไปของตนเอง แม้จะเต็มไปด้วยความทุกข์ก็ตาม และเมื่อรู้ว่าการเกิดเป็นมนุษย์นั้นเป็นเรื่องยากก็ควรที่จะรักษาตนให้ดำเนินไปในทางที่ถูกต้องและเป็นประโยชน์มากที่สุดทั้งต่อตนเอง ครอบครัว สังคม และประเทศชาติ ตลอดจนมนุษยชาติทั่วโลก และดำรงตนอยู่ในสังคมอย่างสง่าผ่าเผย ด้วยการหมั่นดูแลปฏิบัติตนให้อยู่ในศีลธรรม (ความประพฤติบริสุทธิ์) รักษา

สภาพจิตให้ตั้งงามกอปรด้วยคุณธรรม (ใจบริสุทธิ์) และพัฒนาตนให้สมบูรณ์มีความเจริญก้าวหน้าทั้งทางโลกและทางธรรม (ความเห็นแจ้งบริสุทธิ์) ให้สมกับที่เกิดมาเป็นมนุษย์ นั่นคือ มีชีวิตที่สงบเย็นและเป็นประโยชน์สุข ดังคำกลอนของท่านพระธรรมโกศาจารย์ (พุทธทาสภิกขุ) ที่ว่า...

เป็นมนุษย์เหมือนหนึ่งยุง ถ้าใจต่ำ ย่อมเสียดี	เป็นได้ มีดี เป็นได้ ที่ตน	เพราะใจสูงที่แวখন แต่เพียงคนได้เกิดมา
ใจสะอาด ถ้ามีครบ เพราะทำถูก เปรมปรีดา	ใจสว่าง ควรเรียก พุดถูก คินวัน	ใจสงบ มนุสสา ทุกเวลา สุขสันต์จริง
ใจสกปรก ใครมีเข้า เพราะพุดผิด แต่ในสิ่ง	มืดมัว ควรเรียก ทำผิด นำตัว	และร้อนร่า ว่าผีสิง จิตประวิง กลัวอบาย
คิดดูเถิด จงรีบยก ให้ใจสูง ก็สมหมาย	ถ้าใคร ใจตน เสียได้ ที่เกิดมา	ไม่ยากตก รับขวนขวาย ก้อนตัวตาย อย่าเชื่อน เอย ๆ

บรรณานุกรม

1. สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ชีวิตลิขิตได้ บริษัทรุ่งเรืองวิริยะพัฒนาโรงพิมพ์จำกัด กรุงเทพฯ 2555
2. พระธรรมโกศาจารย์ (พุทธทาสภิกขุ) คู่มือมนุษย์ ฉบับเรียนรู้ลัดสั้น ธรรมสภา ศูนย์หนังสือพระพุทธศาสนา กรุงเทพฯ 2555
3. พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) ความจริงแห่งชีวิตและชีวิตที่สมบูรณ์ พิมพ์ครั้งที่ 111 บริษัทพิมพ์สวายจำกัด นครปฐม 2555
4. พระเทพกิตติโมลี การเกิดเป็นมนุษย์มีได้อย่างไร บริษัทรุ่งเรืองวิริยะพัฒนาโรงพิมพ์จำกัด กรุงเทพฯ 2555

ครู-อาจารย์มืออาชีพ มหาวิทยาลัยมหิดล

กับ วิชาการศึกษาทั่วไปเพื่อการพัฒนามนุษย์

โดย รศ. ครีสนิธ อินทรมณี

ดิฉันเริ่มเข้าสู่วิชาชีพครู เมื่อ 35 ปีที่แล้ว เป็นครูในสถาบันที่สำเร็จการศึกษา คือ คณะเทคนิคการแพทย์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ในระยะแรก ผู้เรียนในแต่ละชั้นเรียนมีจำนวนไม่มาก ประมาณ 40-60 คน ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีความใฝ่รู้สูง และมีสติปัญญาในระดับดีถึงดีมาก ผู้เรียนและผู้สอนอยู่ในวัยใกล้เคียงกัน นอกจากการสอนแล้ว ดิฉันมีโอกาสปฏิบัติงานบริการทางเทคนิคการแพทย์ ประสบการณ์การสอนของดิฉันจึงเป็นไปในลักษณะการถ่ายทอดเนื้อหาความรู้และประสบการณ์จากพี่สู่น้อง ดิฉันได้รับการถ่ายทอดความรู้ทางวิชาชีพเทคนิคการแพทย์จากครู-อาจารย์รุ่นพี่ ได้รับการฝึกอบรมด้านการจัดการศึกษา ได้รับการส่งเสริมให้ศึกษาต่อในวิชาชีพ รวมทั้งสนับสนุนให้ได้รับการอบรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดและการพัฒนาคุณภาพการศึกษา ต่อมา ผู้เรียนในแต่ละชั้นเรียนมีจำนวนมากขึ้น ประมาณ 80-100 คน แต่ก็ยังมีจำนวนผู้เรียนที่ลาออกเพื่อศึกษาในสาขาอื่นเพิ่มขึ้นด้วย อายุของผู้สอนแตกต่างจากผู้เรียนมากขึ้น มีการพัฒนาองค์ความรู้ในวิชาชีพทั้งด้านเนื้อหาและเทคนิควิธีการตลอดจนอุปกรณ์วิเคราะห์ต่างๆ มากขึ้น มีการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการเรียนการสอน และการปฏิบัติงานบริการมากขึ้น มีการปฏิรูปการศึกษา มีสภาวิชาชีพเทคนิคการแพทย์ มีระบบคุณภาพมาตรฐานสากล เหล่านี้ทำให้ต้องมีการพัฒนาหลักสูตรและจัดกระบวนการเรียนการสอนให้ทันสมัย สอดคล้องกับความก้าวหน้าการเปลี่ยนแปลง ตลอดจนระบบต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

การที่เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรกำหนดให้โครงสร้างหลักสูตรปริญญาตรีมีหมวดวิชาศึกษาทั่วไปไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต เป็นเหตุให้ดิฉันพร้อมกับเพื่อนครู-อาจารย์ส่วนหนึ่งจากคณะต่างๆ ในมหาวิทยาลัยมหิดล มีโอกาสสอนรายวิชา การศึกษาทั่วไปเพื่อการพัฒนามนุษย์ (2 หน่วยกิต) ซึ่งเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มวิชาแกน (7 หน่วยกิต) ของหมวดวิชาการศึกษาทั่วไป (แต่ละหลักสูตร ไม่น้อยกว่า 30 หน่วยกิต) ที่จัดการเรียนการสอนให้แก่ศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล ปีที่ 1 ทุกหลักสูตร (จำนวนประมาณปีละ 3,600 คน) ตั้งแต่ปีการศึกษา 2550 ถึง 2555 และสอนโดยครู-อาจารย์จากทุกคณะ มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้รอบรู้กว้างขวาง มีโลกทัศน์กว้างไกล เข้าใจธรรมชาติ เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น เข้าใจสังคม ใฝ่รู้ คิดอย่างมีเหตุผล ติดต่อ

สื่อสารได้ดี มีคุณธรรม ตระหนักในคุณค่าศิลปวัฒนธรรม ดำเนินชีวิตและดำรงตนได้ดีในสังคม โดยมีต้นแบบคำสอนส่วนใหญ่จาก พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นนักปราชญ์ทางด้านการศึกษา

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต) กล่าวถึงการศึกษาโดยสรุปว่า การศึกษาไม่ว่าระดับใด เป็นการพัฒนาคนเพื่อให้ดำเนินชีวิตได้ดีงาม แก้ปัญหาของสังคม สร้างสรรค์สังคม โดยที่วิชาศึกษาทั่วไป มุ่งหมายพัฒนาคนให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เป็นคนดี มีปัญญา มีคุณธรรม และเป็นบัณฑิต ส่วนวิชาชีพ/วิชาเฉพาะนั้น มุ่งสร้างเครื่องมือให้บัณฑิตนำไปใช้แก้ปัญหา และตอบสนองความต้องการของสังคม ทั้งนี้ สถาบันการศึกษาต้องเอาสองวิชามารวมไว้ในคนเดียวกันให้ได้

การที่ต้องสอนนักศึกษาคละหลักสูตร และคละครู-อาจารย์ ทำให้ดิฉันรู้จักเพื่อนครู-อาจารย์ จากคณะอื่นๆ เพิ่มขึ้น มีโอกาสแลกเปลี่ยนเรียนรู้และประสานความร่วมมือกันมากขึ้น ดิฉันมีศิษย์ที่มีสถานภาพหลากหลาย เป็น เณร พระ คนหูหนวก และนักศึกษาทั่วไป ที่สมหวังบ้าง ไม่สมหวังบ้าง กับหลักสูตรที่เข้าศึกษา รวมทั้งมีภูมิลำเนากระจายทั่วประเทศ ดิฉันมีโอกาสเข้าโครงการเรียนรู้กับนักศึกษาหูหนวก พบว่า ในโลกของคนที่ยังมองไม่เห็น เขาได้ยินได้ฟัง และได้พูดแสดงความคิด บอกความต้องการได้ แต่ในโลกของความเงียบ เขาเห็น เขาไม่ได้ยิน พวกเขาไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร เขาอยากบอกอะไร เขาเข้าใจเหมือนเราหรือไม่ เขาต้องการอะไร และจะสื่อสารกันอย่างไร

ดิฉันตระหนักถึงความเอาใจใส่ต่อการพัฒนาหลักสูตรและจัดกระบวนการเรียนการสอนของ ศ.เกียรติคุณ นต.ดร.กำจร มนูญปัจจุ ได้เห็นความมุ่งมั่นในการจัดการหลักสูตร สถานที่ โสตทัศนอุปกรณ์งบประมาณของ ผศ.ดร.สุนันทา วิบูลย์จันทร์ ได้รับรู้และประทับใจในความรัก ความห่วงใยต่อศิษย์ของ ศ.เกียรติคุณ พญ.สุมาลี นิมนานนอดย์ ได้ประจักษ์ในความละเอียดรอบคอบและแม่นยำในเนื้อหา การจัดทำแผนการสอนที่สมบูรณ์ของ รศ.นพ.ทวี เลหาพันธ์ ได้เรียนรู้ต้นแบบความเป็นครู ความสม่ำเสมอในการถ่ายทอดความรู้ และวางแผนประเมินผลการเรียนการสอนที่ครบวงจรของ ผศ.นพ.เอื้อพงศ์ จตุรธำรง ได้ติดตามการเตรียมการนำเสนออย่างมืออาชีพรวมทั้ง

วิธีคิดที่ทันสมัยจาก นพ.ธานี เทพวัลย์ ได้เห็นความ
เชี่ยวชาญในการสอนของ ดร.จิตประภา ศรีอ่อน ที่
ทำให้รู้จักการจัดการศึกษาตามปรัชญาวอลดอร์ฟ ที่
มีแนวทางการสอนตามพัฒนาการในแต่ละวัย ให้มี
พัฒนาร่างกายและจิตวิญญาณควบคู่กันไป อย่างมี
ความสมดุลในการเรียนรู้ด้วยกาย (การลงมือทำ)
หัวใจ (ความรู้สึก ความประทับใจ) และสมอง (ความ
คิด) ได้เห็นความร่วมมือและการทำงานเป็นทีมของ

เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบการจัดการหมวดวิชาศึกษา
ทั่วไป และที่สำคัญ ดิฉันได้เห็นความเป็นครู-อาจารย์
มีอาชีพของเพื่อนครู-อาจารย์ทุกท่าน

เพลง “คนเก่งคนดี” ประกอบละครเรื่องทาง
ช้างเผือก นี้ ผศ.นพ.เอื้อพงศ์ จตุรธำรง เป็นผู้นำมา
ประกอบในบทบรรยายสรุปของรายวิชา “การศึกษา
ทั่วไปเพื่อการพัฒนามนุษย์” โดยที่เนื้อเพลง บอกศิษย์
ทุกคน แทนครู-อาจารย์ ดังนี้

ปาเจรา จรียาโหนติ คุณุตะรา นุสาสะกา
ด้วยความรักและห่วง ห่วงใยดังลูกแท้ๆ
ไม่ได้หวังเงินทอง ไม่ต้องการสิ่งไหน
จะเป็นเหมือนสะพาน ให้เจ้าข้ามสู่จุดหมาย
โลกใบนี้กว้างใหญ่ มากมายที่เจ้าต้องรู้
จงตั้งใจให้เป็นคนเก่ง คนดี
แต่อย่าเอาความรู้ ไปคดโกงใคร
คอยเจ้าจี้จ้ำไซ ให้เจ้านั้นอ่านนั้นเขียน
เจ้าคงคิดคงบ่น ว่าอะไรหนักหนา

เผื่ออบรมดูแล ด้วยใจ
ครูหวังเพียงให้เจ้า ได้มีความรู้
นี่คือความตั้งใจ ของครู
เจ้าจงเรียนรู้ เพื่อวันต่อไป
เจ้าไปได้ดี โชคดีครูก็สุขใจ
จงใช้ชีวิต บนความดีงาม
ผิดก็คอยเฝ้าเตือน เรื่อยมา
เด็กน้อยวันหนึ่ง เจ้าจะเข้าใจ

**สภาคณาจารย์ ขอเชิญสภาอาจารย์
ส่วนงานและคณะกรรมการประจำส่วนงาน
เสนอชื่อผู้สมควรได้รับการยกย่องเป็น
อาจารย์ตัวอย่างของสภาคณาจารย์ ประจำปี 2556**

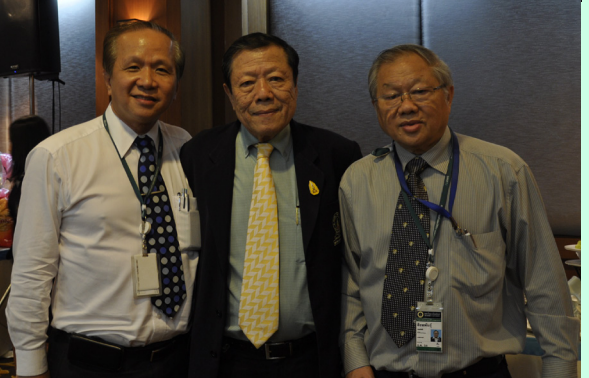
ส่วนงานละ 1 ท่าน โดยส่งพร้อม

1. ประวัติ
2. รูปถ่ายสีขนาด 2 นิ้ว จำนวน 2 รูป
3. ผลงานด้านต่างๆ ของอาจารย์ที่
ได้รับการเสนอชื่อ จำนวน 15 ชุด
(ตามแบบฟอร์มที่กำหนด)

ไปยังสภาคณาจารย์ ชั้น 5 สำนักงานอธิการบดี
มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา

ภายในวันที่ 1 พฤษภาคม 2556 โดยท่านสามารถ
ดาวน์โหลดแบบฟอร์มใบเสนอประวัติและผลงานฯ ได้ที่
<http://www.senate.mahidol.ac.th/>

ภาพกิจกรรม

เมื่อวันที่ 9 มกราคม 2556 ที่ผ่านมา สภาคณาจารย์จัดประชุมสภาคณาจารย์สามัญ ครั้งที่ 1/2556 โดยเรียนเชิญอดีตประธานสภาคณาจารย์ร่วมแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการเป็นประธานสภาคณาจารย์ และอดีตเลขาธิการฯ ร่วมรับฟังและให้ข้อคิดเห็น ณ ห้องธานี โรงแรมเอส.ดี.อเวนิว

บรรณาธิการแถลง

โดย รศ.ศรีสนิธ อินทรมณี

สวัสดีค่ะ ชาวมหิดลที่รักทุกท่าน

กว่าที่ ชาวสภาฯ ฉบับนี้จะเผยแพร่สู่สายตาของท่าน คงจะ ใกล้ หรือ หลัง วันมาฆบูชา "วันจาตุรงคสันนิบาต" วันสำคัญทางพระพุทธศาสนา ขึ้น 15 ค่ำ กลาง เดือน 3 ซึ่งตรงกับวันที่ 25 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2556 และในปีหน้า วันมาฆบูชา ปี 2557 ตรงกับวันที่ 14 กุมภาพันธ์ ค่ะ

มาฆบูชา ย่อมาจากคำว่า "มาฆปุรณมีบูชา" แปลว่า การบูชาพระในวันเพ็ญ เดือน 3 ถือเป็น "วันจาตุรงคสันนิบาต" แปลว่า การประชุมอันประกอบด้วยองค์ 4 ซึ่งเป็นเหตุการณ์ อัจฉรรย์ที่เกิดขึ้นพร้อมกันในสมัยพุทธกาล คือ

1.พระสงฆ์จำนวน 1,250 รูป ซึ่งจาริกไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาในสถานที่ต่างๆ ได้เดินทางมา เฝ้าพระพุทธเจ้า ณ วัดเวฬุวันมหาวิหาร วัดแห่งแรกในพระพุทธศาสนา ที่เมืองราชคฤห์ แคว้นมคธ

2.พระสงฆ์จำนวน 1,250 รูปเหล่านี้ ล้วนเป็นพระอรหันต์ เป็นผู้ทรงอภิญญา 6 และเป็นพระ สงฆ์ที่ได้รับการบวชจากพระพุทธเจ้าโดยตรง ซึ่งเรียกว่า "เอหิภิกขุอุปสัมปทา"

3.พระสงฆ์จำนวน 1,250 รูป เหล่านี้ต่างมาประชุมพร้อมเพรียงกันโดยมิได้มีการนัดหมาย

4.พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงธรรมเทศนา อันเป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา คือ "โอวาทปาติโมกข์"

โอวาทปาติโมกข์ เป็นหลักคำสอนอันเป็นหลักหรือหัวใจสำคัญของพระพุทธศาสนา ซึ่งได้แก่ การ ไม่ทำความชั่วทั้งปวง ทำความดีให้ถึงพร้อม ทำจิตใจให้หมดจดบริสุทธิ์ผ่องใส เป็นการปฏิบัติด้วยกาย วาจา ใจ

หวังว่า สมาชิกฯ จะได้ปฏิบัติกิจตามสมควรเพื่อความเป็นสิริมงคลต่อตนเองและครอบครัวนะคะ

ชาวสภาฯ ฉบับนี้ นำเสนอภาพกิจกรรมการประชุมสภาคณาจารย์ ครั้งที่ 1/2556 ซึ่งได้ถือโอกาสในการสังสรรค์และรับฟังคำแนะนำจาก อดีตประธานฯ เลขาธิการฯ และสมาชิกสภาคณาจารย์ ด้วยค่ะ

ในฉบับ เรื่องหนึ่ง เป็นการนำเสนอคำตอบว่า "เกิดมาทำไม" โดยผศ.พญ.สุภาววรรณ เศรษฐบรรจง เพื่อชีวิตที่สงบเย็นและเป็นประโยชน์สุข

ส่วนอีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องเล่าจากประสบการณ์ การสอนวิชาการศึกษาทั่วไปเพื่อการพัฒนา มนุษย์ ระหว่างปีการศึกษา 2550 ถึง 2556 ในมุมมองของความสุขที่ได้ร่วมงานกับ ครู-อาจารย์มืออาชีพ ใน มหาวิทยาลัยมหิดล โดยบรรณาธิการประจำฉบับค่ะ

หากท่านมีข้อสงสัยหรือข้อสงสัยหรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน สามารถส่งข้อสงสัยหรือบทความ ดังกล่าวไปให้กองบรรณาธิการชาวสภาคณาจารย์ มหาวิทยาลัยมหิดล พิจารณาได้ที่สำนักงาน สภาคณาจารย์ ชั้น 5 อาคารสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ศาลายา หรือส่ง e-mail ไปที่ senate@mahidol.ac.th

พบกันใหม่ฉบับหน้าค่ะ

ชาวสภาคณาจารย์ เป็นหนังสือในมหาวิทยาลัย และเป็นสื่อระหว่างคณาจารย์ในการรับฟังแลกเปลี่ยนทัศนคติ ข้อคิดเห็น ทั้งด้านการบริหาร ด้านวิชาการ ด้านสวัสดิการ และอื่นๆ ของมหาวิทยาลัย บทความ ข้อคิด จดหมาย เป็นความเห็นของผู้เขียนเท่านั้น มิใช่ความเห็นของสภาคณาจารย์

**บรรณาธิการประจำฉบับ
กองบรรณาธิการ**

รศ.ศรีสนิธ อินทรมณี

รศ.ศรีสนิธ อินทรมณี ผศ.ดร.ทัศนียา รนพรัตน์แจ่มจรัส รศ.น.พวิสูตร ฟองศิริไพบูลย์

รศ.ดร.วิไล เทียนรุ่งโรจน์ หนูนกัถิ ผศ.พญ.สุภาววรรณ เศรษฐบรรจง ผศ.สมศักดิ์ วงศาवास

ผศ.ดร.สุรพงษ์ เลิศสิทธิชัย

ประสานงานกลาง สุจิรา สอนสม พัชญา วงษ์วันทนี

ออกแบบและจัดทำรูปเล่ม

พรศิริ บุญมาวงศ์

เจ้าของ

สภาคณาจารย์มหาวิทยาลัยมหิดล สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้น5

999 ถนนพุทธมณฑลสาย 4 ต.ศาลายา อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170

โทรศัพท์ : 0-2849-6351-2 โทรสาร : 0-2849-6351